BLAS PIÑAR

POPOARE DE FRONTIERĂ

Textul disursului ţinut de Excelenţa
Sa d-l. Blas Piñar, director al "Instituto de
Cultura Hispánica", cu ocazia comemorării
centenarului Unirii Principatelor Române.

DOMNULE REPREZENTANT AL MINISTERULUI DE EXTERNE,
DOMNILOR AMBASADORI, ROMÂNI, SPANIOLI, PRIETENI :

Mă adresez în primul rând Dumneavoastră, domnule Ambasador ca reprezentant al Ministrului Afacerilor Străine, Domniilor Voastre domnilor Ambasadori şi prietenilor Români şi Spanioli.

S-ar putea pune întrebarea pentru ce aniversarea primului centenar al Unirii Principatelor Române să aibă loc aici la Institutul de Cultură Hispanică. După cum s-ar mai putea să se pună şi altă întrebare : care mai este rostul acestei comemorări ? Nu cumva este o manifestaţie perimată şi exlusiv sentimentală

astăzi, când ţara românească este invadată de sovietici şi sclavizată de comunişti şi, ca atare, devenită o entitate abstractă, pierdută în timp şi ireală ? Înainte de a intra în obiectul conferinţei noastre cred că este cuvenit să răspundem clar şi răspicat acestor întrebări.

Comemorăm în această casă Centenarul Unirii Principatelor Române, fiindcă România este o ţară hispanică, întrucât ea a fost cucerită pentru Latinitate de Ulpiu Traian, acel fiu spaniol al Italicei noastre, care, fără pretenţii de mare cultură, grandios şi simplu în acelaşi timp, a servit idealurile Imperiului cucerind Dacia pentru Latinitate. Adevărat este că Imperiul îşi îndreptase săgeţile către alte colţuri ale lumii, către locuri îndepărtate, dar în acele locuri opera de cucerire şi de colonizare a eşuat atunci când legiunile romane sau retras, ca şi când era hărăzit ca acestea să fie formate şi conduse de un hispanic, în serviciul imperiului, pentru ca opera de cucerire şi colonizare să dăinuiască. Astfel că, atunci când în 271 legiunile romane sunt retrase şi pământul Daciei este lăsat în seama poporului autohton, continuă întipărită şi eternă pecetea Romei şi a latinităţii : limba, cultura, atitudinea faţă de misiunea şi rostul în istorie.

Dar în afară de a fi o ţară hispanică, România constituie semnalul care vesteşte opera Spaniei în lume, primul fruct din acel mănunchi de popoare pe care mai târziu Spania le va scoate la lumină în America şi Oceania şi într-adevăr ceea ce mai bine se observă în structura românească actuală este ceea ce caracterizează actuala structură socială şi culturală a popoarelor hispanice. Priviţi cu ochi imparţiali aceste neamuri hispanice din Oceania şi America şi veţi găsi cum se menţine linia de continuitate şi de unitate : pe de-o parte continuă să rămână credincioase trăsăturii hispanice şi misiunii hispanice, iar pe de altă parte nu se închid în clanuri şi nici nu cad în orgoliu, ci iau legătura cu trecutul şi cu cei băştinaşi şi, respectându-i, îi asimilează şi depăşesc. Aceasta este opera Hispanităţii, aceea pe care Traian şi legionarii săi au împlinit-o când au ajuns în România. Ei au adunat laolaltă tot ce era sănătos şi nobil în poporul autohton şi, dându-i cuvenitul respect, îl încorporează, îl

asimilează, îl ridică, făcându-l să rămână credincios Romei şi Latinităţii, atunci când protecţia Imperiului şi a legiunilor romane dispare.

În afară de a fi o ţară hispanică, fiind opera lui Traian şi a legionarilor săi, România este ţară latină. O ţară latină care prin fondul său hispanic, recunoaşte înfrăţirea cu celelalte popore latine din Europa, atunci când apare şcoala latinistă din Transilvania către sfârşitul secolului al XVIII-lea, şi când şi intelectualii, gânditorii, scriitori şi poeţii noii Românii, în prima jumătate a secolului al XIX-lea, iau contact cu intelectualii, gânditorii, scriitorii şi poeţii din Paris.

Aşa cum poporul românesc este hispanic şi latin, el este şi creştin. Veţi spune că, în afară de Biserica Unită de rit oriental, legată de Roma tot către sfârşitul secolului al XVIII-lea, şi de acele grupuri minoritare de romano-catolici (de rit latin), marea masă a poporului românesc rămâne credincioasă şi alături de Biserica Ortodoxă; dar este tot aşa de adevărat că niciodată Biserica Ortodoxă din România nu a avut vrăşmăşiile şi prejudecăţile schismaticilor împotriva Bisericii Romei, şi că ataşamentul ei faţă de ortodoxie, este mai mult o atitudine patriotică şi naţională faţă de presiunea imperiului catolic austro-ungar, decât un fapt spiritual sau religios.

Şi pentru că România este o ţară hispanică, latină şi creştină, astăzi este subjugată şi încătuşată de Rusia Sovietică cu mai multă patimă şi străşnicie decât celelalte popoare subjugate. Nu vom face aici o lungă şi teribilă înşiruire a tuturor suferinţelor şi chinurilor poporului român, a tuturor asasinatelor, deportărilor în masă şi transplantărilor populaţiei băştinaşe. Este vorba de ceva mai amarnic, de prigoana ce se exercită asupra sufletului poporului român. Se încearcă să se întemniţeze sufletul întregului popor şi să-l preschimbe, să-l dezrădăcineze şi să-l smulgă din făgaşul şi misiunea istorică, schimbându-i fizionomia şi conştiinţa naţională.

Dar peste aceste consideraţiuni aniversăm aici acest Centenar pentru că România fiind, aşa cum v-am spus, o ţară hispanică, latină şi creştină, şi pentru aceea subjugată cu mai

multă îndârjire de Rusia Sovietică, este o ţară cu o istorie paralelă cu aceea a Spaniei. *Există ţări cu misiune de avangardă şi de fruntarii ; şi această misiune de graniţă şi de avangardă este proprie atât României cât şi Spaniei*. Istoriile noastre sunt paralele. Regii Aragonului şi Castiliei se înfruntă cu mahomedanismul aşa cum se înfruntau şi principii Valahiei şi Moldovei. Ei au avut pe Ştefan cel Mare, iar noi l-am avut pe Carol V. *Şi fiindcă suntem popoare cu misiune de avangardă, popoare situate pe linia de apărare a Creştinătăţii, noi românii şi spaniolii avem psihologia oamenilor de tranşee ; oamenii de frontieră, ţările de tranşee şi de avangardă, avem o psihologie specială ; suntem mai aproape de inamici, îl cunoaştem, îl pipăim, îl observăm, stăm alături de el într-o apropiere fizică.* Pentru aceea să fim conştienţi de înălţimea misiunii. De aceea popoarele de frontieră şi oamenii de avangardă, sunt popoare şi oameni care servesc cu pasiune şi cu bravură idealul, în timp ce popoarele din spatele frontului, amăgite de iluzii, orbite de energia copleşitoare a celor bravi care luptă în prima linie, au o psihologie molatecă şi şovăitoare, care le împing să vadă astfel evenimentele istorice şi să se târguiasă cu însuşi inamicul. Însă noi, românii şi spaniolii, avem mirosul oamenilor de frontieră, instinctul ascuţit datorită unei experienţe seculare, care ne permite să spunem unde se găseşte pericolul, care ne dă puterea să spunem cuvinte de temei, vorbe tari, încordate, sfichiuitoare ca biciul şi cu ele, să stigmatizăm pe trădători şi pe laşi.

De aceea, prieteni români şi spanioli ne putem înţelege şi vorbi într-o asemenea manifestaţie. Şi a sosit momentul ca noi românii şi spaniolii, obişnuiţi să spunem aceste cuvinte aspre, să dăm când trebuie cu pumnul în masa istoriei şi să strigăm lumii cuvintele tari, ca biciul, să facem examenul obiectiv fără patime şi violenţe al mişcărilor naţionaliste care izbucnesc în Europa imediat după războiul din 1918.

Dacă analizăm obiectiv şi fără patimă misiunea şi influenţa mişcărilor naţionaliste, trebuie s-o spunem (şi nici un democrat nu ne poate dezminţi) că aceste mişcări au fost capabile să formeze o mistică naţională şi revoluţionară, care a înflăcărat

şi galvanizat popoarele Europei pregătindu-le să lupte bărbăteşte contra comunismului. Şi trebuie iar să afirmăm, că dacă mişcările naţionaliste, mai ales în anumite ţări din Europa, au comis greşeli mari, cu mult mai mari şi mai transcedentale au fost greşelile puterilor învingătoare. Astfel că, angajată într-un cumplit război care a umplut de catastrofe, de moarte şi de sânge, istoria Europei, pentru a salva şi libera Polonia, această Polonie a căzut în robia sovietică şi stepa şi-a înfipt graniţa la câţiva kilometri de Viena; astfel că după lupta împotriva imperialismului japonez şi galben, a devenit necesar să se refacă militar Japonia şi să se arunce şase sute milioane de chinezi sub dictatura comunistă.

Dacă greşelile mişcărilor naţionale au fost grave, mult mai mari, mai grave şi mai teribile pentru istoria lumii şi a civilizaţiei au fost cele ce au purces din politica nechibzuită a marilor puteri democratice, occidentale şi învingătoare.

Aşadar, când vorbim de mişcările naţionaliste care apar în Europa după primul război mondial, şi studiem mişcarea naţionalistă legionară, trebuie să afirmăm că aceasta este una dintre cele mai frumoase, mai pure şi mai clare, dintre toate mişcările naţionaliste din Europa.

Când studiem mişcarea lui Corneliu Zelea Codreanu, a Gărzii de Fier şi a Legiunii Arhanghelului Mihail, când vedem emblemele sale (acei arhangheli ce străpung cu spada de foc diavolul), când admirăm doctrina legionară şi cu ea consemnele Căpitanului: “Vom înlocui principiul interesului cu principiul dragostei”; “nu vrem dictatură, nici democraţie, vrem domnia elitelor”, “spunem că în ţara noastră prisosesc programele şi ceea ce ne lipsesc sunt oamenii, şi că aceştia trebuie să se poarte ca nişte creştini”, “cel ce intră în mişcare trebuie să treacă prin şcoala legionară, o şcoală în care intră om şi iese erou : un erou pentru război, un erou pentru revoluţie, un erou pentru muncă, un erou pentru misiunea socială, un erou pentru dreptate”.

Corneliu Zelea Codreanu se adresează alor săi şi le spune: “Când cineva se apropie de voi şi cere să intre în rândurile

Legiunii priviţi-l în ochi, şi să vedeţi dacă în aceştia există vre-o ambiţie personală, sau pasiuni deşarte, şi dacă da, respingeţi-l".

Vă mărturisesc că unul din cele mai frumoase daruri ce le-am primit în viaţa mea a fost acela pe are mi l-au făcut doi tineri din Garda de Fier, exilaţi în Spania, de ziua căsătoriei mele. Era un dar umil, însă în acelaşi timp de o mare valoare spirituală : fotografia lui Corneliu Zelea Codreanu. Am pus-o pe masa mea de lucru şi vă declar că prezenţa ei spirituală a fost pentru mine încurajatoare. Adeseori, în momentele de amărăciune, de restrişte, priveam acei ochi nemişcaţi şi sugestivi şi le spuneam: "O, Căpitane! Pentru că văd în ochii tăi limpezi, magnetici, luminaţi şi religioşi, un suflet pur şi curat, pentru că nu văd în ohii tăi nici cea mai mică urmă de nimicnicie, sau de interes, eu sunt camaradul tău, Corneliu Zelea Codreanu. Şi când priveam pe unii din ai mei, plini de păcate, o voce interioară îmi spunea: "voi veţi fi poate contemporanii mei, conjudeţenii mei, concetăţenii mei, dar nu sunteţi camarazii mei, sau compatrioţii mei ; compatrioţii mei sunt aceşti camarazi români din Garda de Fier care luptă şi vor lupta mereu pentru libertatea Patriei lor, credincioşi destinului latin, hispanic, catolic şi universal. (Aplauze)

Pentru aceste motive: paralelism şi convergenţă în acelaşi timp, chiar dacă ar părea paradoxal, între români şi spanioli, între Spania şi România se poate explica cum, cu ce pasiune, cu ce entuziasm şi cu ce curaj a fost urmărită de poporul român Cruciada şi războiul nostru de eliberare. Nu a fost doar o simpatie care se limita la o disuţie în jurul unei mese de cafea, sau într-un cerc politic. Era o dăruire generoasă, personală şi voluntară până la moarte. Mii şi mii de români au fost care ar fi venit să lupte ca voluntari în rândurile noastre, fiindcă luptând pentru Spania, luptau pentru România. Şi fiindcă nu au putut veni toţi, deoarece nu se putea ca toată Legiunea să se deplaseze în bloc pentru a lupta în rândurile armatei spaniole, au venit cei mai reprezentativi şefi ai ei, din diversele circumsripţii teritoriale. Au venit aici să lupte, pentru România şi pentru Spania. Sângele vărsat de Ion Moţa şi Vasile Marin pe pământul

Spaniei, lângă Madrid, la Majadajhonda constituie împreună cu ctitoria lui Traian, legătura frăţească care va uni pentru totdeauna pe spanioli şi pe români. (Aplauze)

Ziarele româneşti urmăreau cu înfrigurare luptele şi toate peripeţiile Cruciadei de eliberare din Spania. Spania a fost cunosută prin războiul nostru. Ţăranii, femeile şi copii învăţau cântecele noastre de luptă şi de Cruciadă. Sătuleţele spaniole, minuscule, necunoscute, pierdute pe hartă, deasemenea se făceau cunoscute în ţara soră. Drapelul spaniol devenise un drapel popular, oamenii îl cunoşteau pe drumuri şi pe străzi. O comunitate spirituală se stabilise. Acel popor întemeiat de Traian şi de spanioli, continua după 2000 de ani să fie un popor prieten al Spaniei în luptă.

Pentru aceasta sărbătorim aici primul Centenar de la crearea României ca Stat modern. Pentru aceasta urmărim cu nelinişte, pas cu pas, tragicele vicisitudini ale istorie sale.

România este un Stat tampon, pe care Rusia imperialistă sau sovietică trebuie să-l invadeze pentru a ajunge la Mediterană. Rusia întotdeauna a năzuit să subjuge România, să-i smulgă sufletul, să-i slavizeze spiritualitatea, să o dezlatinizeze şi să o dezromânizeze. Tragică şi teribilă istoria poporului român ! Pe de o parte i se acordă unitatea geografică smulgându-i în shimb libertatea politică ; pe de altă parte i se dă libertatea politică dar este atomizată şi divizată istoric şi geografic.

Ne amintim cu emoţie de Ştefan cel Mare, de eroii naţionali români şi de Mihai Viteazul, cel care la 1601, după ce a înfrânt pe turci, se declară principe al Valahiei, Moldovei şi Transilvaniei. Ne amintim deasemenea de doctrina unităţii ţării care culmineză cu Unirea Principatelor, ataşată noii filozofii liberale, filozofie care este numai un instrument condiţionat de epoă şi ca atare, ca orice insrument trece, supravieţuind patrioticul, românescul şi naţionalul. Amintim epoca anterioară lui 1848, răscoala poporului român împotriva ungurilor şi a ruşilor, şi epoca aspră a războiului Crimeii şi a Tratatului de pace de la Paris din 1856..

Acel 24 Ianuarie din 1859, când Providenţa, folosind omisiunile diplomatice, înlesneşte lui Alexandru Ion Cuza să fie ales în acelaşi timp Principe al Valahiei şi al Moldovei. Atunci ia naştere Statul român modern ca fruct al uniunii personale, pur şi simplu ; există încă două Camere, două Corpuri Legiuitoare şi două Guverne. Dar sentimentul naţional al poporului român se întruchipează într-un mare om, un mare politic, un mare conducător, care va duce la bun sfârşit reforma agrară, rezolvând dintr-o lovitură problema unităţii naţionale şi problema revoluţiei sociale. România este încă în miniatură. Încă nu s-a realizat unitatea mare a poporului român ; încă nu sunt cuprinse sub sceptrul politic al acestui Stat, provinciile române din jurul recentei frontiere. Pentru realizarea unităţii naţionale totale, partidele naţionaliste iau contact cu tinerimea română, cu tineretul universitar şi cu ţărănimea, exaltând sentimentul latin şi românesc şi misiunea istorică a României în Europa. De la cele spuse de poetul precursor:"Milcov, râu mic şi fără putere, de unde îţi tragi oare tăria pentru a împărţi Ţara Românească în Valahia şi Moldova ?" se ajunge la preludiul din 1848, când pe Câmpia Libertăţii, din Transilvania, stăpânită de unguri, în faţa reprezentanţilor tuturor mişcărilor naţionaliste, Barnuţiu adresează mesajul pentru independenţa României, incitând popoarele supuse să se ridice pentru unitatea lor naţională.

Această mişcare, în acelaşi timp romantică, poetică, şi naţionalistă, reuşeşte să traducă în realitate visurile ei, cu prilejul războiului din 1914-1918. Până la acest moment România se găsea în faza de sinteză, ca un grăunte de muştar gata să încolţească. Şi a fost atunci, când armata română, nobilii ţărani, dârzi, înăspriţi, inteligenţi, îndrăzneţi s-au aruncat în luptă pentru a făuri adevăratele fruntarii ale României Mari.

Redobândind Dobrogea, Transilvania, Basarabia şi Bucovina, Ţara realizează deplina sa întindere. Şi încă mai are atâta forţă, după ce a suferit toate grozăviile războiului să trimită o armată până la Budapesta ocupând-o (în August 1919), zdrobind regimul comunist al lui Bela Khun. Dar acest răgaz este scurt, 20 de ani de-abia de pace şi renaştere naţională. În acest

răstimp au existat anumite guverne, anumite forţe democratice care căutau să îndulcească relaţiile cu Rusia, fiind dispuse chiar să livreze în rate patrimoniul cultural şi teritorial al României Mari.

În aceste condiţiuni vine al doilea război mondial, şi cu el ciocnirea cu Rusia, invazia Ţării Româneşti de către Soviete.

Care este actuala situaţie din România ? Ce spune în acest moment ţăranca plângând pentru pierderea unuia din copii în război, care are alt fiu la colhoz şi poate o fată deportată în Siberia ?

Citim, spunea nu ştiu cine acum câtva timp, teribilele romane care vorbesc despre comportamentul sălbatic al albilor în teritoriile coloniale şi de tragediile comerţului cu carne vie, dar nimeni nu se scandalizează de indiferenţa cu care tolerăm sclavia, suferită în tăcere, de acest popor umilit şi învins, care este poporul român.

Cine sunt oare cei care au umilit şi care au învins România ? Au fost ghiarele sovietice ? A fost propaganda comunistă ? A fost cizma armatei roşii, sau, mai degrabă, dispreţul şi ironia puterilor democratice, creştine, libere şi occidentale ? Fiindcă aceasta este întrebarea care se pune, Domnilor (Aplauze) : am pierdut oare bărbăţia, sau suntem gata să credem că viaţa este suprema valoare ? Pe deasupra vieţii noastre individuale, a noastre personale a vieţii noastre colective ca naţiune, există valori mai mari, morale, spirituale, intangibile pentru apărarea şi salvarea cărora trebuie să luptăm şi să murim. De aceea astăzi, Spania care este un popor de fruntarii, un popor care a ştiut să lupte şi care a ştiut să moară, această Spanie pe care toţi o stigmatizează ca fascistă, inchizitorială, dictatorială, dură şi teribilă, este alături de România. În timp ce puterile iubitoare de libertate întreţin legături, dialogând şi târguindu-se cu călăii voştri. De aceea, noi popor de fruntarii, hispanic, creştin, latin şi ca şi voi, până ieri subjugat, suntem cu voi. Vom recunoaşte mereu sufletul Ţării Româneşti în voi, desţăraţi, fără casă, fără pământ, fără cămin, pentru a naşte şi pentru a muri. Recunoaştem şi vă vom recunoaşte pe voi sufletul României, un

suflet pe are voi veţi şti să-l îmbrăcaţi în carne şi oase în ziua mult aşteptatei voastre reînvieri şi liberării atât de dorite (Aplauze).

Dacă citiţi poemele şi legendele româneşti veţi găsi două mari balade naţionale : una se numeşte Mioriţa şi alta Legenda Meşterului Manole. Balada Mioriţa înfăţişează trei păstori români, unul din Valahia, unul din Transilvania şi altul din Moldova. Umblă îmbrăcaţi după obiceiul vechilor legionari ai Romei : cu sandale de piele legate cu nojiţe până la genunchi, un pantalon, cămaşă încreţită, căciulă şi glugă. Turmele lor de oi stau liniştite la poalele Carpaţilor. Unul dintre păstori, cel moldovean, stă singur. Este probabil cel mai filozof şi mai reprezentativ pentru sufletul românesc. Ceilalţi doi, munteanul şi ungureanul stau de vorbă între ei şi schimbă impresii. Nu fac decât să critice turma moldoveanului, şi de aici se naşte invidia şi hotărârea lor de a-l ucide. Între timp păstorul moldovean, singur, cu gândurile lui este străin de intrigile celor doi, străin de oameni. Dar Mioriţa, una dintre oile moldoveanului, isteaţă şi înzestrată cu un deosebit dar de a asculta, de a înţelege vorbirea oamenilor, spune stăpânului ei: "Ştii că aceştia pun la cale moartea ta ? Fugi ascunde-te, scapă". Păstorul moldovean, care reprezintă adevărata România, în loc să fugă, să scape, să plece, răspunde că moartea nu-l sperie. Dar nu acceptă moartea cu stoicism păgân, şi nici măcar nu se gândeşte că astfel va intra în vreo nirvană necunoscută şi panteistă, acel cioban moldovean hispanic, latin şi creştin, înfruntă moartea cu linişte evanghelică. "De ce să mă tem de moarte dacă aceasta înseamnă numai pasul pentru a ajunge la Cel ce m-a creat ? Moartea nu este decât o intrare în viaţă, primul pas spre adevărata viaţa. Povesteşte mamei mele, Mioriţo, povesteşte ţărancei care se află departe, în sat, cum a murit fiul ei. A murit liniştit într-un alai, ca cineva care lua parte la o nuntă la care veniseră păsările cerului să cânte şi chiparoşii stăteau ca nişte cavaleri de onoare şi luna, stelele şi soarele se înveseleau de frumuseţea nunţii.

Aceasta este situaţia actuală din România, şi Mioriţa s-a dus la bătrâna ţărancă cu chipul sbârcit şi îi spune: "Uite cum

moare fiul tău; priveşte cum a murit România". Şi ţăranca română, care întruchipează toate virtuţile naţionale, va transmite nepoţilor ei voinţa dârză de răscoală şi de răzbunare; după cum oţelul când trece cioanul peste el se îndoaie numai pentru ca mai târziu să se îndrepte, să se ascută şi să străpungă inamicul, tot aşa nepoţii ţărancei se vor ridica într-o zi împotriva tiranilor., fluturând steagul independenţei şi al libertăţii.(Aplauze)

Inamicul va putea să disloce burghezia şi să otrăvească clasele muncitoreşti, industriale, dar pe ţăranul şi ţăranca lui, lipiţi de pământul Ţării Româneşti, de pământul matern al poporului vostru, pe aceştia nu-i va putea îngenunchia niciodată. Aceştia vor răbda, aceştia vor aştepta. Vă amintiţi ce spunea acel general rus (Kutuzoff) în timpul ocupaţiei Principatelor române de la începutul veacului trecut: " Vă vom lua totul, averea, casa, nevestele. Vă vom lăsa numai ochii pentru ca să învăţaţi să plângeţi". Le-au lăsat ochii, şi plâng, desigur. Dar ei adună şi păstrează în inimile lor ceea ce văd cu aceşti ochi, şi ziua va sosi.

Ceea ce doreşte comunismul este să vă smulgă sufletul poporului vostru. În legenda Meşterului Manole, acesta însărcinat să construiască o catedrală care să depăşească fantezia şi inteligenţa sa, se dedică acestei opere cu tot avântul creator şi artistic. Vrea să facă cea mai frumoasă catedrală, cea mai mare din lume, pentru ca poporul român să îngenuncheze văzând-o, rugându-se lui Dumnezeu. Dar Meşterul Manole, atunci îşi dă seama că această operă măiastră cere un mai mare sacrificiu, un înfiorător şi teribil sacrificiu : să-şi zidească propria-i soţie în zidurile catedralei. Dar îndată ce şi-a zidit soţia, pe care o iubeşte atâta, lucrul său sporeşte văzând cu ochii, şi astfel se termină frumoasa şi măreaţa catedrală.

Iată ce cer Sovietele poporului român ; să creeze societatea comunistă şi cu ce preţ ? Chiar dacă pământul României ar deveni mai bogat ca niciodată; chiar dacă numărul locomotivelor ar fi mai mare ca nicicând; chiar dacă petrolul ar fi mai bun decât al altora; chiar dacă aţi înota în paradisuri de bogăţii materiale, dacă la aceasta s-ar ajunge, preţul este sclavizarea sufletului românesc. Ceea ce se cere României este

să-şi smulgă inima ca Meşterul Manole, să o întemniţeze pentru totdeauna în stupida, uscata şi monotona societate comunistă.

Ne-am adunat aici, fraţilor, prieteni ai României şi ai Spaniei, pentru a comemora primul Centenar al Statului român, "popor umilit şi învins", aşa cum afirmă în "Memoriile" sale Winston Churchill. Noi continuăm să întrebăm : Învinşi, umiliţi ? De cine ?

Această umilinţă poporul român nu o va uita niciodată. Noi deasemenea nu o vom uita, prieteni din România. Şi dacă vreodată se va ivi prilejul ca, bărbăteşte tinerii din Occident să se ridice pentru a combate pentru Catolicitate, vă declar, că eu şi mulţi alţii ca mine, vom lua armele în mâini pentru a apăra libertatea României, aşa cum Ion Moţa şi Vasile Marin au apărat cu sângele şi cu sacrificiul lor, libertatea şi independenţa Spaniei.(Aplauze)

Vreau să termin această conferinţă cu versurile poetului român Aron Cotruş. Ele măsoară şi scot în evidenţă frământarea, neliniştea şi nesiguranţa poporului român. *Dar mai ales înspăimântătoarea lui ură*. Cine a spus că ura este un păcat ? Pasiunea nu poate fi păcat decât când este pusă în serviciul răului, urând însă, păcatul mortal, deşi este ură, este totuşi virtute; ura împotriva comunismului este o ură, dar este o virtute colectivă pentru un popor. Când se va cuteza oare ca aici în Europa apuseană să se vorbească răspicat şi bărbăteşte? Sau vom continua să primim Mikoyani în palatele noastre şi să-i invităm la ospeţe ? *Oare nu a sosit ceasul ca un popor să se ridice şi să scuipe în faţa Lumii toată indignarea pentru nedemna părăsire în haos şi mizerie a atâtor popoare europene?* (Aplauze prelungite)

COLECŢIA CARPAŢII
Nr. 11

BLAS PINAR

Popoare de frontieră

MADRID
1959